

Owned by nongnew@ksc.th.com (member#00171)

Typed to Word Document by คุณเก๋

Converted to PDF Format by ton@samgler.org (member#00002)

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

สามเกลอกับลูก

ตอน

..เจ้าแห้วบวช..

วันนั้นตรงกับวันอาทิตย์

อากาศร้อนอบอ้าวผิดปกติ เมฆฝนตั้งเค้าอยู่ตอนบ่ายก็หายไป คณะพรรคสี่สหายกับลูกๆ ของเขา พร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง คือเจ้าคุณปัจฉิมวัย และคุณหญิงवाद ได้นั่งพักผ่อนอยู่ในห้องโถงใหญ่ จนกระทั่งถึงเวลาน้ำชา เจ้าแห้วกับสาวใช้สองคนได้นำน้ำชากับแซนวิช และผลไม้สดมาเสิร์ฟให้เจ้านายคนละถาดโดยทั่วหน้ากัน

คุณหญิงवादกล่าวกับเจ้าแห้วด้วยเสียงหนักๆ

“เดี๋ยวก่อนอย่าเพิ่งไป”

เจ้าแห้วทำหน้าต๋นๆ หันไปมองดูข้างหลังแล้วเปลี่ยนสายตามาที่คุณหญิงवाद

“รับประทานเรียกผมหรือครับ”

“เออ - มิ่งนั่นแหละ”

เจ้าแห้วหลุดตัวลงนั่งพับเพียบลงบนพรมปูพื้น ส่วนสาวใช้เดินออกไปทางหลังตึกแล้ว คุณหญิงवादเริ่มต้นสัมภาษณ์เจ้าแห้วทันที

“หมูนีแก็เจ็บป่วย หรือเป็นอะไรไปวะ ฉันรู้สึกว่แกเงียบเหงาไปเหมือนกับแกมีเรื่องทุกชีวิต”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“หรือปลายเดือนแล้วไม่มีเงินใช้ก็บอกฉันซีแก ฉันจะได้แนะนำแกให้จดทนต่อไป อีกไม่กี่วันเงินเดือนก็จะออก”

ร.อ.สมนึก หัวเราะลั่น และกล่าวกับ ร.อ.นพ ว่า

“พ่อแกเนี่ยอดอริฐยากที่จะหาใครเปรียบได้ ถ้าหากว่าฉันเกิดมาเป็นลูกอากร กันคงฆ่าตัวตายไปนานแล้ว หรือฆ่ากันก็คงฆ่าอากร เพื่อกันจะได้รับความสุขสบาย”

นิกรยกมือชี้หน้าเสียดี

“สุรุษสุร่ายเหมือนอย่างมิ่งอีกหน่อยก็ต้องขอทานเขากิน”

ลูกชายของเสี่ยหงวนเฉียงค่อมยิ้ม

“ไม่มีทางครับอากร เตี่ยผมมีเงินนับร้อยล้าน หลักทรัพย์อีกมากมายกายกอง ผมใช้เงินวันละหมื่นบาท เตี่ยก็ไม่เดือดร้อนอะไร เพราะเตี่ยมีรายได้ที่มีผลกำไรคิดเฉลี่ยแล้ววันหนึ่งตั้งห้าหมื่น ผมเป็นคนตรวจสอบบัญชีของเตี่ยผมรู้ดี”

คุณหญิงवादพูดตัดบท

“เงียบๆ หน่อยเถอะวะพ่อนึก ให้ย่าซักถามอะไรอ้ายแห้วมันหน่อย ดูมันเศร้าซีมอย่างไรขอบกลหรือมันเป็นโรคผู้หญิงก็ไม่รู้”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกสุดตัว ท่านกลางเสียงหัวเราะอย่างครั้นแครง

“รับประทานเปล่าครับ ผมสาบานให้ก็ได้ครับ ตั้งแต่เข้าพรรษาผมหยุดดื่มเหล้า และเลิกยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงอย่างเด็ดขาด”

คุณหญิงวาด กำลังใจก็อดหัวเราะไม่ได้ ท่านหันมายิ้มให้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ๆ

“เจ้าแห้วมันพูดน่าฟังนะคะเจ้าคุณ”

“ครับ - น่าฟัง แต่อย่าไปเชื่อมันนัก คนอย่างอ้ายแห้วมันคือมะกอกสามตระกล้า มีอ้ายพลคนเดียวเท่านั้นที่อ้ายแห้วไม่กล้าแหยม”

เจ้าแห้วหัวเราะหึๆ

“รับประทานขึ้นแหยม ผมก็ยุบนะซีครับ ถ้าไม่ยุบก็ยับ” พูดจบเจ้าแห้วก็คลานเข้าไปหาคุณหญิงวาด และก้มกราบแทบเท้าคุณหญิงแสดงความเคารพรักอย่างสูงสุด “รับประทานผมใคร่จะขอความกรุณาท่านครับ”

“เออ - มีอะไรก็ว่ามา”

เจ้าแห้วพูดอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

“รับประทานผมอยากจะขอลาหยุดงานสัก ๗ วันได้ไหมครับ”

คุณหญิงวาดหยุดยิ้มทันที

“แกมีธุระอะไรหรือ”

เจ้าแห้วทำท่ากระดากอายเล็กน้อย

“รับประทานผมจะบวชครับ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก เมื่อเจ้าแห้วบอกว่าเขาจะบวช ศาสตราจารย์ดิเรก พูดพลางหัวเราะพลาง

“บวชเนื่องในงานอะไรวะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วยกนิ้วชี้มือขวาใส่ปาก แกว่งแขนไปมา

“รับประทานผมบนตัวไว้ครับ เมื่อต้นเดือนผมมีเรื่องกับนักเลงพระโขง เกิดปะทะกันที่ร้านเหล้าในตลาด รับประทานมันสามคนรุมเล่นงานผม ผมเลยกะซวกมันด้วยมีดพกหมอบไปหนึ่งคน แล้วผมก็หนีขึ้นแท็กซี่กลับบ้าน บนหลวงพ่อก้าวว่า ถ้าหากว่าตำรวจไม่จับผมในคดีนี้ผมจะบวชถวายหลวงพ่อกับ ๗ วัน รับประทานจริงๆ แหะครับ เท่าที่ผมไปสืบดูได้ความว่า อ้ายซิดที่ถูกผมแทงมีอาการสาหัสแต่ปลอดภัยแล้ว รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลตำรวจ พวกนักเลงพระโขงไม่มีใครรู้จักผมหรอกครับ ตำรวจจึงไม่ทราบว่าเป็นคนแทงอ้ายซิด”

พล.ต.พล จ้องมองดูเจ้าแห้วด้วยความไม่พอใจ

“สันดานของมึงอย่างนี้เองอ้ายแห้ว ชอบมีเรื่องมีราวกับเขา อยากจะเป็นนักเลงยังงั้นหรือ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

“รับประทานมันซกผกก่อนนี้ครับ มันนั่งรับประทานเหล้ากันสามคน พอผมเข้าไปนั่งโต๊ะใกล้ๆ กัน และสั่งโอเลี้ยง รับประทานผกตามันเข้า อ้ายคนหนึ่งก็ลุกขึ้นเดินมาหาผม และถามว่ามองหน้าทำไม”

“แกว่ยังงั้ละ” เสียหงวนถาม

“รับประทานผกก็บอกมันตามตรงว่า ไม่ได้มีความหมายอะไรหรอก เรายันคนละรุ่นอย่ามาเอาเรื่องกันเลย รับประทานมันตั้งผกขึ้นจากโต๊ะและต่อผกก่อน ผกก็เกิดยัวะขึ้นมา จึงตะลุมบอนกับอ้ายหมอนั้น อีกสองคนเข้าช่วยเพื่อนของมัน รับประทานผกเห็นท่าสู้ไม่ได้ก็เอามือตบผกออกมาจิ้มสะดือมัน ปราภาว่าอ้ายคนที่ถูกผกแทงชื่ออ้ายซิด เป็นอันธพาลวันรุ่นที่กำลังมีชื่อเสียง เรื่องมันมีอยู่เท่านี้แหละครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยักหน้ารับทราบ

“แกก็เลยบนหลวงพ่อแก้ว

“ครับผม รับประทานบนบวช ๗ วันครับ” พุดจบเจ้าแห้วหันมาประนมมือไหว้คุณหญิงวาด “กรุณาให้ผมล่ำบวชสักอาทิตย์เถอะนะครับ”

คุณหญิงวาดยิ้มเล็กน้อย

“แกมีสปอนเซอร์แล้วหรือ แล้วก็แกจะบวชวัดไหน”

“แะะ แะะ สปอนเซอร์ยังไม่มีครับ แต่ว่าพวกเจ้านายคงจะให้ความช่วยเหลือผมคนละเล็กคนละน้อย รับประทานผกตั้งใจจะบวชที่วัดธาตุดุทองครับ เพราะผมเอาของไปถวายท่านพระครูแทบทุกวัน รู้จักคุ้นเคยกับท่านดีแล้ว”

“ฉันขออนุโมทนาในกุศลเจตนาของแก เป็นอันว่าฉันอนุญาตให้แกลาบวชได้ และฉันจะเป็นสปอนเซอร์ให้แกเอง”

เจ้าแห้วก้มลงกราบคุณหญิงวาดทันที

“เป็นพระคุณหาที่สุดมิได้เสียครับ”

เสียหงวนยิ้มให้คุณหญิงวาด และกล่าวว่า

“ให้ผมร่วมทำบุญกับคุณอาสักคนนะครับ งบประมาณสักแสนบาทพอไหมครับ”

“อู๊ย” เจ้าแห้วร้องลั่น “รับประทานถ้าอาเสียช่วยผมแสนบาทละก็ ผมเอาเงินไปสร้างไนท์คลับที่เวียงจันทร์ดีกว่า หนุมๆ เวียงจันทร์เที่ยวไนท์คลับคืนหนึ่งตั้งสามหมื่น”

“ก๊ิบนะซี” นิกร์ร้องขึ้นดังๆ “ถ้าเที่ยวเป็นบาทละก้อ ลูกชายรัฐมนตรีก็คงไม่มีปัญญา”

เสียหงวนกล่าวกับเจ้าแห้วอย่างเป็นทางการ

“แกไปบวชที่วัด 'เล่งเนยฮี้' ไม่ดีกว่าหรือ ฉันกับสมภารชอบกันมาก”

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องให้

“วัดนั้นพระจีนนี่ครับอาเสีย”

“เดอ - จะแปลกอะไรวะ พระจีนหรือพระไทยก็เป็นพระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนาแต่คนละนิกาย ทางเราเรียกว่าหินยาน ทางฝ่ายจีน, ธิเบต และญี่ปุ่นเรียกว่ามหายาน บวชเป็นพระจีนก็ดีเหมือนกัน หัดสวดคองเต็กให้เก่งๆ เพียงสามสี่ปีก็ตั้งตัวได้ แก่รู้ใหม่ถ้าเรานิมนต์พระจีนมาสวดคองเต็ก เราจะต้องถวายเงินให้ท่านไม่ต่ำกว่า ๕,๐๐๐ บาท แล้วท่านก็ไปแบ่งกัน”

เจ้าแห้วหัวเราะหึๆ

“บวชเป็นพระสงฆ์แบบไทยเราดีกว่าครับ เมื่อสองสามวันนี่ผมได้กราบนมัสการท่านพระครูเรียนให้ท่านทราบแล้ว ท่านบอกว่าจะบวชเมื่อไหร่ก็เอา”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มให้เจ้าแห้วและกล่าวว่า

“แกบวชเสียทีก็ดี ถึงแม้จะเป็นเวลาเพียง ๗ วัน แกก็พอจะได้รู้รสของพระธรรมบ้าง จิตของแกจะสะอาดขึ้น อย่างน้อยแกก็คงจะรู้ว่าธรรมะนั้นคืออะไร”

พ.อ.นิกร พุดเสียงหนักๆ

“ธรรมะคือคุณากร.....”

“ทะเล้ง” เจ้าคุณตวาดแว๊ดแล้วหันมายิ้มกับคุณหญิงวาด “เราเตรียมตัวเพียง ๒ วันเพื่อบวชให้เจ้าแห้วก็คงทันไม่ใช่หรือครับคุณหญิง”

“คะ ท่านถนไป เราจะไม่จัดงานให้ใหญ่โตหรูหราอะไรนัก ไปทำพิธีแห่รอบโบสถ์ก็ได้ มีแตรวงวงหนึ่ง แล้วก็.....”

นิกรพุดเสริมขึ้นอีก

“กระตั่วแทงเสือ รำหัวโตและหัวล้านชนกัน” พุดจบเขาสะดุ้งโหยง “เอ๊ะ อันหลังนี่อย่าเอาดีกว่า น่าเกลียด.....”

สี่สหายหนุ่ม กับคุณหญิงวาดหัวเราะก๊าก ท่านเจ้าคุณทำหน้าที่เหมือนม้าหมากรุก เมื่อเสียงหัวเราะสิ้นสุดลง พล.ต.พล ก็กล่าวกับเจ้าหนูรูปหล่อทั้งสี่คน

“แกจะช่วยอะไรอ้ายแห้วบ้างล่ะ”

ร.อ.ดำรง พุดพลาญหัวเราะ

“ผมสี่คนจะตีกลองยาวครับ และจะให้คุณตาร่วมวงเถิดเทิงกับเราด้วย”

พล.ต.พล อุดหัวเราะไม่ได้

“อ้อ - ดีเหมือนกัน ใต้บุญกุศลดี ลูกของให้พวกเราร่วมมือกันช่วยอ้ายแห้วให้ได้บวชสมความปรารถนา อ้า - ว่ายังงัยอ้ายหงวน เราสี่คนจะช่วยอะไรบ้าง”

พ.อ.กิมหงวน นิ่งคิดสักครู่

“เรื่องเล็กไว้ช่วยพล บวชอ้ายแห้วคนหนึ่งไม่สิ้นเปลืองอะไรนักหรอก กันให้ ๒,๐๐๐ บาท”

พลว่า “ถ้ายังงั้นกันให้ ๑,๐๐๐ บาท”

ศาสตราจารย์ดิเรก ร้องขึ้นดังๆ

นิกรสันศิระชะ

“เป็นไปไม่ได้ครับ ส่วนต่างๆ ในร่างกายของผมไม่มีอะไรเสียหายเลย”

เจ้าคุณปัจจนิกะ โบกมือ

“พอแล้วๆ ประเดี๋ยวก็จะเกิดการตะปากกันขึ้นเท่านั้น”

คุณหญิงวาดรู้สึกอึดอัดใจ ที่ท่านจะได้บวชให้เจ้าแห้วข้าเก่าเต่าเลี้ยงของท่านในคราวนี้ ท่านเป็นผู้ที่มีใจฝักใฝ่ในการบุญกุศล เมื่อก่อนเข้าพรรษาปีนี้ท่านก็ช่วยบวชให้สามคน แต่ละคนล้วนเป็นกรรมกรหาเช้ากินค่ำ และไม่มีเงินพอที่จะบวชด้วยตัวเองได้

พ.อ.นิกร ผู้จัดอุปสมบทเจ้าแห้ว ได้พาเจ้าแห้วไปติดต่อกับท่านพระครูเรียบร้อยแล้ว เป็นอันว่าเจ้าแห้วจะอุปสมบทในวันศุกร์ที่ ๒๒ สิงหาคมนี้ เวลา ๑๔.๐๐ น.

วันนี้เป็นวันสุกดิบตรงกับวันพฤหัสบดี และเป็นวันอุโบสถด้วย บรรดาคนใช้ชายหญิง ตลอดจนแม่ครัวและคนสวนของบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ต่างได้ร่วมมือช่วยเหลืองานอุปสมบทเจ้าแห้วอย่างพร้อมเพรียงกันโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย สีนางเป็นผู้วิ่งเต้นซื้อข้าวของ ตลอดจนไตรจีวรมาให้เจ้าแห้ว เจ้าคุณปัจจนิกะ ช่วยอบรมสั่งสอนเจ้าแห้วในเรื่องธรรมวินัยของพระภิกษุสงฆ์ และเตือนให้สังวรตัวว่าการบวชในเวลาน้อยวัน เจ้าแห้วจะต้องเคร่งครัดในพระธรรมวินัยเหล่านั้น

พิธีทำขวัญนาคจะได้กระทำที่บ้าน ‘พัชรภรณ์’ ในคืนวันนี้อายุประมาณ ๒๐.๐๐ น. โดย พ.อ.นิกร ทำหน้าที่เป็นพิธีกรและกล่อมนาค ส่วนวงดนตรีเป่าพาทย์ในใช้บันทึกเทป เจ้าแห้วได้ขอร้องให้เสียดวงทำหน้าที่โกนหัวเขาโดยให้เหตุผลว่า

“รับประทานเป็นศิริมงคลแก่ผม อาเสียดวงโกนหัวให้ผมหน่อยนะครับ ผมจะจ้างช่างตัดผม ให้เขามาโกนให้ก็รู้สึกยังงั้นชอบกล เพราะผมโกนหัวเพื่ออุปสมบท ไม่ได้เป็นเฒ่าแล้วโกนผมทิ้ง”

อาเสียดวงตาปริบๆ

“แกเชื่อหรือว่าฉันจะโกนหัวให้แกได้เรียบริ้อย”

“รับประทานเชื่อซีครับ ไม่เห็นจะยากเย็นอะไร เอาปัตตาเลี่ยนไฟฟ้าไถพริ๊ดๆ เดี่ยวเดี๋ยวก็เกลี้ยงแล้วเอามือโกนช่วยนิดหน่อย”

เสียดวงยิ้มเล็กน้อย

“ดีเหมือนกัน ได้บุญไว้ๆ กันจะกร้อนผมแถมเองและฟอกหัวให้เสร็จ แถมแคะหูให้แถมด้วย ไหนๆ จะบวชแล้วต้องทำเนื้อตัวและจิตใจให้สะอาด”

“ขอบคุณครับ”

บ่ายวันนั้นเอง เวลา ๑๕.๐๐ น. เศษ เสียดวงก็ทำหน้าที่เป็นช่างตัดผมบรรดาศักดิ์ กร้อนผมให้เจ้าแห้วที่เฉลียงหลังตึกชั้นล่าง เจ้าแห้วนุ่งผ้าขาวม้าตาหมากรุกดำแดง และสวมเสื้อกล้ามสีขาว นั่งอยู่บนม้ากลมบุญวม คือนางฟองน้ำ เสียดวงแต่งกายแบบสุภาพชน สวมกางเกงขายาวสีน้ำตาลไหม้ และเสื้อเชิ้ตขาวายสีน้ำตาลอ่อนมีลายดอกไม้สวยงาม ซึ่งเป็นลายฝรั่ง

อาเสี่ยคลี่ผ้าขาวผืนหนึ่งออกคลุมไหล่ และตัวเจ้าแห้ว

“นี่ถึงพ่อแก้วแม่แก้วไว้ให้ดีนะโว้ย”

“อู๋ย” เจ้าแห้วอุทานเบาๆ “รับประทานจะเชื่อดคอมม หรือจะโกนหัวให้ผมแน่ครับ”

อาเสี่ยหัวเราะชอบใจ

“อย่าปอดแหกไปหน่อยเลยวะอ้ายแห้ว คนทั้งคนไม่ใช่หมาจะได้ฆ่ากันง่ายๆ”

เสี่ยหงวนหยิบตะโกรบิดตาเลียนไฟฟ้า ออกมาจากกล่องของมันซึ่งวางอยู่บนโต๊ะเล็กๆ ริมผนังตึก เขาคลี่สายไฟออกเสียบปลายสายติดกับปลั๊กข้างหน้าต่าง ต่อจากนั้นเสี่ยหงวนก็เดินเข้ามาหาเจ้าแห้ว ยกเท้าขวาขึ้นเหยียบขาซ้ายของเจ้าแห้วไว้ และจ้องมองดูกะบาลอย่างสนใจ

“เอาตรงไหนดีหว่า”

“ไอ้โฮ..... รับประทานทำนี่น่ากลัวเหลือเกินครับ ทำไมต้องเอาเท้าเหยียบขามผมด้วย”

เสี่ยหงวนยิ้มเล็กน้อย

“นี่แหละท่าครุฑจับนาค แก่งเฉยๆ เกอะ รับรองว่าใน ๕ นาทีนี้ เส้นผมบนหัวแกตลอดจนคิ้วทั้งสองข้างจะไม่มีเหลืออยู่เลย”

เจ้าแห้วนั่งสะลึมสะลือ ปล่อยให้อาเสี่ยเอาตะโกรบิดตาเลียนไถศีรษะเขา ซึ่งเสี่ยหงวนตั้งอกตั้งใจโกนหัวให้เจ้าแห้ว ต่อจากนั้นเพียงครู่เดียวบิดตาเลียนไฟฟ้าใหม่เอี่ยมเล่มนั้น ก็ทำให้เจ้าแห้วหัวโล้นเลี่ยนคิ้วทั้งสองข้างหายไปด้วย เสี่ยหงวนมองดูศีรษะเจ้าแห้วแล้วเขาก็หัวเราะชอบใจ

“ไม่ต้องใช้มีดโกนโกนเลยโว้ยอ้ายแห้ว บิดตาเลียนอันนี้ไถติดหนังหัวแก ไม่มีเหลืออยู่แม้แต่เส้นเดียว”

เจ้าแห้วกระพุ่มมือไหว้เสี่ยหงวนอย่างนอบน้อม

“ของพระคุณครับ เสร็จแล้วไม่ใช่หรือครับ”

“ยัง ต้องแคะขี้หูเสี่ยก่อน”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“ดีเหมือนกันครับ รับประทานผมตัดผมมาปีกว่าแล้วไม่เคยแคะหูเลย ขี้หูคงจะมีอยู่ไม่ใช่หน่อย รับประทานขี้หูมันเกิดจากอะไรครับอาเสี่ย”

“ว่า..... ถ้ามติเรกมันซีโว้ย ฉันจะไปตรัสรู้ได้ยังไง” พุดจบอาเสี่ยก็หยิบกล่องเครื่องมือแคะหูขึ้นมาพิจารณา ในกล่องมีที่สำหรับแคะขี้หู ที่ควักขี้หู ไม้ปั่นหู ซึ่งทำจากขนห่าน คีมลั่นและยาวอย่างละอันสำหรับดึงขี้หูออกมา นอกจากนี้ก็มีมีดโกนขนาดเล็ก ใช้โกนขนในช่องหูโดยเฉพาะ เครื่องมือนี้ชาวจีนได้ประดิษฐ์ขึ้น ช่วยให้มีความสุขสบายแก่ผู้ที่ได้รับบริการ

เสี่ยหงวนสั่งให้เจ้าแห้วนั่งหันไปหน้าข้างซ้าย ไปทางทิศตะวันตก เพื่อที่เขาจะได้มองแลเห็นช่องหูซ้ายของเจ้าแห้วได้ถนัด โดยอาศัยแสงสว่างของดวงอาทิตย์ แล้วอาเสี่ยก็ก้มลงมองดูรูหูของเจ้าแห้ว

“ไอ้โฮ..... หูเหม็นชิบหายเลย”

เจ้าแห้วหัวเราะหึๆ

“รับประทานอย่าดมซีครับ ข้างนี้เคยเป็นน้ำหนวกครับแต่หายแล้ว ผมเคยเอาคีมคีบซีหูออกมา บางก้อนเกือบเท่าหัวเรือสำปั้น”

เสี่ยหงวนทอดสายตามองลอดแว่นสีชาของเขา เข้าไปในรูหูข้างซ้ายของเจ้าแห้ว แล้วเริ่มต้นใช้ เครื่องแคะหู แคะซีหูเจ้าแห้วที่เขามองเห็นอย่างถนัด

“อูยๆ รับประทานเบาๆ หน่อยครับ อูย..... ระวังแก้วหูนะครับ”

“เออน่า” อาเสี่ยดู “ประเดี๋ยวกูเอาเข้ากระแทกดิน นิ่งเฉยๆ หลบหน้าไปทางไหนวะ.... เล่นกับกู ตายนะโว้ย”

“อ่าว” เจ้าแห้วเอ็ดตระโวลัน “รับประทานนี้จะแคะหูให้ผม หรือจะฆ่าผมแน่ครับ”

พ.อ.กิมหงวน ใช้คีมอันยาวสอดเข้าไปหยิบก้อนซีหูก้อนหนึ่ง ออกมาวางบนขาซ้ายของเจ้าแห้ว

“นี่ยังงี้ ทีหลังไปตัดผมละก้อ ให้ข้างเขาแคะซีหูออกเสียบ้างซี”

“แะะ แะะ รับประทานเสียตายเงินครับ ตัดผมก็ ๕ บาทเข้าไปแล้ว แคะหูอีกตั้ง ๓ บาท โดยมาก ผมแคะปีละครั้งครับ คือตรงกับวันเกิดของผม”

อาเสี่ยกิมหงวนตั้งอกตั้งใจแคะซีหูให้เจ้าแห้ว และเชื่อมั่นว่าเขาคงจะได้บุญกุศลไม่น้อย ที่เขาได้ ช่วยเหลือเจ้านาคแห้ว ก่อนที่จะอุปสมบทเป็นพระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ครั้งหนึ่งเจ้าแห้วร้องลั่น แสดงความเจ็บปวด

“โถ้ย..... เบาๆ ครับอาเสี่ย”

เสี่ยหงวนจู้ปาก

“อดทนหน่อยเถอะวะอ้ายแห้ว ซีหูแกกัอนนี้สีแดงระเรื่อคล้ายๆ กับเม็ดน้อยหน้า แหมเหนียวเสีย ด้วย ดึงออกมาได้ครึ่งหนึ่งแล้ว”

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้

“อ้อย รับประทาน นั้นมันแก้วหูครับ เอมันยัดไว้ตามเดิมเถอะครับ”

เสี่ยหงวนคีบวัตุกัอนเล็กๆ สีแดงระเรื่อออกมาพิจารณาดูแล้วยิ้มแห้งๆ

“แก้วหูจริงๆ แหละโว้ย”

เจ้าแห้วอกสันขวัญแขวน

“รับประทานช่วยยัดเข้าไปในหูตามเดิมเถอะครับ”

พ.อ.กิมหงวน ทำตามคำขอร้องของเจ้าแห้ว คือยัดวัตุกัอนนั้นเข้าไปในหูซ้ายของเจ้าแห้ว ตอนนี้อาเสี่ยรู้สึกคันหูขึ้นมาบ้าง ทำให้เขาเลิกสนใจกับเจ้าแห้ว หยิบไม้ปั่นหูขึ้นมาแรงแงหูตัวเองพลางสูดปาก อย่างเอร็ดอ่อย แล้วเขาก็กล่าวกับเจ้าแห้วว่า

“เฮ้ย - ลูกขึ้นไวย้อ้ายแห้ว แกช่วยแคะหูให้ฉันบ้าง ไอ้อโฮ.....คันจังโว้ย คล้ายๆ กับตะขาบ หรือ กิ่งก้อเข้าไปไต่อยู่ในหู”

เจ้าแห้วลุกขึ้นยืน ดึงผ้าขาวที่ห่มตัวออก เดินไปสลัดที่ลูกกรงเหล็กหลังตึก อาเสี่ยทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้บุนวมตัวนั้น เจ้าแห้วพับผ้าขาววางบนโต๊ะ แล้วหยิบเครื่องมือแคะหูขึ้นมาเริ่มลงมือแคะหูให้เสี่ยหงวน โดยแคะหูข้างขวาให้ก่อน

“โอ้ย” เจ้าแห้วร้องสุดเสียง “รับประทานตัวอะไรก็ไม่ทราบครับอยู่ในหูของอาเสี่ย”

เสี่ยหงวนสะดุ้งโหยง

“หา - จริงนะหรอ?”

“ครับ รับประทานผมเห็นหมวดกับลูกนัยน์ตาของมัน แน่ะ...แน่ะ...มันถอยเข้าไปแล้วครับ”

อาเสี่ยทำตาปริบๆ

“ซิบหายแล้วกู ถ้าเป็นแมงคาเรืองเป็นเสร็จมันแน่ มิน่าล่ะสามสี่วันมานี้หูมันอื้อยังไงชอบกล ใครพูดอะไรได้ยินไมใครถนัด พยายามแคะออกหน่อยเถอะวะ”

พ.อ.นิกร เดินออกมาพอดี เขาแต่งกายสีเทาชุดใหญ่ผูกเน็คไทเรียบร้อย พอแลเห็นเจ้าแห้วศีรษะโล้นเลี่ยน นิกรก็หัวเราะลั่น

“อ้ายหงวนโกนหัวให้เกะหรืออ้ายแห้ว”

“ครับ” เจ้าแห้วตอบยิ้มๆ

“ฉันวิ่งเต้นเกี่ยวกับเรื่องของแกเหนื่อยเหลือเกิน ไปวัดแล้วก็กลับมาบ้านแล้วก็วิ่งไปวัดอีก แต่ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้ว เพราะฉันและพวกเราช่วยกันคนละไม้คนละมือ”

เจ้าแห้วกระพุ่มมือให้วันิกร

“ขอบพระคุณเจ้านายทุกๆ คนที่เมตตาผม ผมได้บวชครั้งนี้ผมปลื้มใจมาก”

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้นทันที

“กรไว้ย ช่วยดูหูข้างขวากันหน่อยเถอะวะ อ้ายแห้วมันบอกว่ามีตัวอะไรอยู่ในหู และไหล่น้ำออกมา ขณะนี้เสียงดังโครกครากันสงสัยว่าถ้าไม่ใช่กึ่งก็อ ก็ต้องเป็นตะขาบ”

พ.อ.นิกร สะดุ้งโหยง

“มืออย่างที่ไหนวะ กึ่งก็อหรือตะขาบเข้าไปอยู่ในหูคน”

เจ้าแห้วส่งเครื่องมือแคะหูให้นิกร

“รับประทานผมเห็นส่วนหน้าและหมวดของมันไหล่ออกมาครับ พอจะเอาคีบคีบมัน มันก็คลานถอยหลังเข้าไป รับประทานอาจจะเป็นแมงคาเรืองก็ได้”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“เออ - เห็นจะจริง ตอนนี่ฝนตกชุก แมงคาเรืองชุม แต่อาจจะเป็นจิ้งหรีดก็ได้ เมื่อเร็วๆ นี้อ้ายแอดตัวหนึ่งมุดเข้าไปอาศัยในหูกันตั้งสามสี่วัน ร้องแหว่ๆ เพราะดีเหมือนกัน”

เสี่ยหงวนหัวเราะหึๆ

“แล้วมันออกมาได้ยังไง”

“ประไพเขาเอาน้ำหยอดให้ ทีแรกเอาไฮโดรเจนหยอดมันไม่ยอมออก เลยเอาน้ำราดเข้าไปในหูครึ่ง
ถัง มันก็ตาเลียตาเหลือกออกมาสลักน้ำเสียงสั้น”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วขึ้น

“มึงหรือจิ้งหรีด”

“กูโว้ย” นิกรพูดเสี่ยหงวน

เมื่อสี่สหายเห็นหน้ากันก็มีเรื่องสัพพอกหยอกล้อหัวเราะกันครั้นครองอย่างนี้ ต่อจากนั้นนิกรก็เริ่ม
ทำหน้าที่เป็นไต้ฝุ่น หรือช่างแคะหูชั้นดี จับคางเสี่ยหงวนให้เงยหน้าขึ้น ยกมือซ้ายจับใบหูข้างขวาของอาเสี่ย

“ให้ตื่นตายซีแฮ้ว นูแกล่ล้ายๆ นูลิงไม่มีผิด”

“อย่าเพิ่งวิจารณ์เลยวะ รู้สึกว่าอ้ายตัวที่มันอยู่ในหูมันเริ่มเดินอีกแล้ว เดินไม่เดินเปล่าเอาขาตะกุก
หูกันเสียด้วย เสี่ยงโครกครากๆ เหมือนตึกฟิลิปปินส์ถูกแผ่นดินไหวเมื่อเร็วๆ นี้”

นิกรมองดูหูข้างขวาของเสี่ยหงวนอีกแล้วก็พูดเบาๆ

“แม่โว้ย...จิ้งหรีดทองคำหรือทองแดงนั่นเอง โผล่หัวแยกเขี้ยวหวดงามดีเสียด้วย อ้าว - ถอยเข้าไป
ไปเสียแล้ว เนะ - คราวนี้ลวดลายถอยหลังออกมา เอ - เอาคีมคีบคองไม่ถนัด ดีไม่ดีมันเจ็บขึ้นมามันก็จะ
กัดแก้วหูแถมแตกว่า...หลบเข้าไปอีกแล้ว เลยไม่ทันรู้ว่าตัวผู้หรือตัวเมีย” พูดจบเขาก็เงยหน้าขึ้นมองดูเจ้า
แห้ว “เฮ้ย...แกล่เดินไปข้างเรือนต้นไม้โน้น หาดอกผักขมมาให้สักนิดเถอะวะ ผักขมที่เขาให้จิ้งหรีดกินนะรู้
จักไหม”

เจ้าแห้วยิ้มเล็กน้อย

“รู้จักครับ คุณจะทำมาให้จิ้งหรีดที่อยู่ในหูอาเสี่ยกินใช่ไหมครับ”

“เออ”

“รับประทานผมคิดว่าข้าวสุกดีกว่าครับ”

นิกรชักคิ้ว

“อย่าสู้อะไรเลยวะอ้ายแห้ว เร็ว - ไปเอาดอกผักขมมาเดี๋ยวนี้”

เจ้าแห้วพาตัวเองเดินลงบันไดไป นิกรก็มองดูช่องหูเสี่ยหงวนอีก ใช้เครื่องมือสำหรับแคะหู
แห้วเข้าไป แต่แล้วนิกรก็สะดุ้งโหยงรีบดึงไม้แคะหูออกมา

“ไอ้โฮ...อ้ายหงวน มันกัดเหล็กซะซี่หูขาดเลยเห็นไหม”

พ.อ.กิมหงวน นัยน์ตาเหลือก

“แยแล้วโว้ย มันจะกัดแก้วหู หรืออะไรๆ ที่อยู่ในหูกันไหมวะ”

“กันไม่รับรอง แต่จิ้งหรีดตัวนี้ดูเน่ๆ นิ่งเฉยๆ อย่าดุคติก ถ้ามันโมโหขึ้นมามันอาจจะกัดแก้วหูแกล
ออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยก็ได้”

สักครู่หนึ่ง เจ้าแห้วก็วิ่งเหยาะๆ ขึ้นบันไดหลังตึกตรงเข้ามาหา พ.อ.นิกร เขาส่งดอกผักขมสามสี่
ดอกให้นิกรแล้วพูดยิ้มๆ

“รับประทานมืออยู่ต้นเดียวเท่านั้นครับ และบังเอิญมีดอกเสี้ยวด้วย”

นิกรเอาดอกผักขมวางลงด้านนอกช่องหูข้างขวาของอาเสี้ยว

“นั่งเฉยๆ อ้ายหงวน กลืนดอกผักขมจะทำให้มันคลานออกมาด้วยความหิว ถ้าแก่ได้ยินเสียงโครกครากไม่ต้องตกใจ นี่ถ้าหากว่าจิ้งหรีดตัวนี้เป็นแมงคาเรือง ก็ต้องใช้ไม้ตักสักชิ้นหนึ่งวางไว้ที่หูแก แมงหาเรื่องได้กลิ่นไม้ มันก็จะรีบออกมากินทันที”

“อ้อ แกนี่รอรับรู้สารพัด สมกับที่อ้ายหอมมันเรียกแกว่าอัจฉริยะบุรุษ แกมักจะรู้อะไรดีกว่าพวกเราเสมอ แก้ปัญหาคับขันเฉพาะหน้าแกก็ทำได้ทุกครั้ง เฮ้ยๆ มันคลานออกมาแล้วโว้ย สองตัวเขียนนะอ้ายกร”

“อ๊ะ” นิกรอุทาน “ถ้าเช่นนั้นหูแกก็คงเป็นหูข้างละโว้ย”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ เมื่อนิกรรู้สึกว่าดอกผักขมเคลื่อนไหว เขาก็ค่อยๆ ดึงช่อดอกผักขมออกมาจากหูขวาของอาเสี้ยว จิ้งหรีดทองแดงตัวหนึ่ง โตะเกือบเท่านิ้วก้อยเกาะอยู่ที่ช่อผักขม และกำลังกินดอกผักขมด้วยความหิวกระหาย

“นี่ยังงี้” เขาบอกอาเสี้ยว

เสี้ยวหงวนแปลกใจอย่างยิ่ง

“อ้อ - มันเข้าไปอยู่ในหูกันได้อย่างไรวะ แต่ทว่า....ขณะนี้มันเดินอยู่ในหูกันอีกตัวหนึ่งจริงๆ วะ รู้สึกว่าตีนมันมากเหลือเกิน”

นิกรส่งผักขมและจิ้งหรีดทองแดงตัวนั้นให้เจ้าแห้วไปปล่อยที่สนามหญ้า ต่อจากนั้นนิกรก็ก้มดูหูขวาของอาเสี้ยวอีก และแล้วเขาก็ใช้คีมอันยาวสอดเข้าไปในช่องหู ดึงสัตว์เลื้อยคลานตัวหนึ่ง ซึ่งมีขนาดเท่านิ้วก้อย และยาวประมาณ ๕ นิ้วฟุต

“กึ่งก็อ” เสี้ยวหงวนร้องขึ้นดังๆ

มันขดรอบปลายคีมเหล็กตามสัญชาตญาณของสัตว์เลื้อยคลานประเภทนี้ ซึ่งถ้าหากว่ามันตกใจหรือได้รับอันตรายมันจะขดตัวของมัน

นิกรส่ายหน้าช้าๆ ใช้มือรูดกึ่งก็อออกจากคีมคืบขึ้นหู และโยนข้ามราวลูกกรงออกไปตกกลางสนาม เจ้าแห้วเดินขึ้นบันไดมาพอดี

“รับประทานได้อะไรในหูอาเสี้ยวอีกครับ”

นิกรยิ้มให้เจ้าแห้ว

“กึ่งก็อโว้ย โยนไปโน่นยังงี้”

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนลูกผีหลอก

“กึ่งก็ออยู่ในหูอาเสี้ยว....วู้ย - รับประทานมันเข้าไปได้ยังงี้ครับ”

นิกรว่า “แกรู้ไหมว่าส่วนลึกของหูคนเรานั้น มีอาณาเขตกว้างขวางพอสมควร สัตว์แมลงต่างๆ ของเข้าไปอยู่ในหูคนเพราะชอบอุบอุบสบายดี ส่วนมากไม่ได้กินแก้วหู หรือส่วนประกอบต่างๆ เว้นแต่แมงคาเรือง และหึ่งห้อยเท่านั้น”

เจ้าแห้วทำหน้าตื่น

“รับประทานหึ่งห้อย มันกัดแก้วหูคนเราเหมือนแมงคาเรืองหรือครับ”

“เปล่าๆ หึ่งห้อยมันกินแต่ซี่หูของเราเท่านั้น ไม่เชื่อทดลองจับหึ่งห้อยยัดเข้าไปในรูหูของแก มันจะกินซี่หูของแกดังกรอดๆ ทำให้แกคันหูสบายยิ่งกว่าเอาขนไก่ยอนหู เมื่อมันกินอิมแล้วมันก็ออกมา กันตัดผมไม่เคยจ้างเขาแคะหูเลย เพราะกันใช้หึ่งห้อยยัดเข้าไปในรูหู ให้มันกินซี่หูจนเกลี้ยงไม่มีเหลือ”

เจ้าแห้วยิ้มเล็กน้อย

“รับประทานเข้าที่ดีครับ”

นิกรเปลี่ยนสายตามาที่อาเสี้ย ซึ่งกำลังนั่งนิ่งเฉยเหมือนถูกสะกดจิต ทั้งนี้เพราะเขาารู้สึกประหลาดมหัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง เท่าที่จิ้งหรีดทองคำตัวหนึ่ง และกิ้งกืออีกตัวหนึ่ง เข้าไปอยู่ในหูของเขา

คำวันนั่นเอง

ภายในบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ก็มีกระแสคลื่นไหวกันอย่างคึกคัก คุณหญิงวาดได้เลี้ยงอาหารค่ำแบบบุฟเฟ่แก่คณะพรรคสี่สหายกับสี่นาง และลูกชายของสี่สหาย พร้อมด้วยท่านเจ้าคุณปัจฉินิษา ที่ศาลาไทยหรือศาลาพักร้อนหลังตึกใหญ่ท่ามกลางแสงไฟอันสว่างจ้าราวกับกลางวัน คุณหญิงวาดจ้างเหมาเนื้อสะเต๊ะมาหนึ่งหาบ กว๋ยเตี๋ยวแซกหนึ่งหาบ และกัวยเตี๋ยวเนื้อเป็อยเนื้อสดอีกหนึ่งหาบ ขนมหวานต่างๆ สองหาบ นอกจากนี้ก็มีเครื่องดื่มจำพวกน้ำอัดลมอีกมากมายเหลือเฟือ คือกินกันอย่างไม่ต้องอั้น เพื่อนฝูงของเจ้าแห้วมากหน้าหลายตาไม่ต่ำกว่า ๓๐ คน ได้มาร่วมงานทำขวัญนาคเจ้าแห้ว ซึ่ง พ.อ.นิกร จะเป็นผู้กล่อมนาคอย่างแหวกแนว คือมีแหลและร้องยี่เกประกอบด้วย เพื่อนบ้านของคุณหญิงวาดหลายคนก็ได้มาร่วมพิธีนี้ ต่างช่วยเงินทำบุญตามศรัทธาของตน นิกรรับซองเงินไว้ประมาณ ๒๐ ซอง ตั้งใจจะอมก๊ากล้วตกรนกรก จึงมอบซองเงินเหล่านั้นให้นันทาพี่สาวของเขา ซึ่งนันทาทำหน้าที่เหมือนสมุหบัญชีในการบวชเจ้าแห้วครั้งนี้

การเลี้ยงอาหารค่ำแบบกันเอง ได้สิ้นสุดลงในเวลา ๑๙.๓๐ น. สี่สหายกับสี่นาง และเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน พาคุณหญิงวาดกับเจ้าคุณปัจฉินิษา มาที่ห้องโถงของตึกใหญ่ แซกผู้มีเกียรติหลายคน และมีตรสหายของเจ้าแห้วกับพวกคนใช้ชายหญิง พร้อมด้วยคนสวนของบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ติดตามมาด้วยต่างนั่งหน้าสลอนอยู่ที่ระเบียงตึกและหลังตึก เพื่อชมพิธีทำขวัญนาคโดยไม่ซ้ำแบบใคร

ภายในห้องโถงอันกว้างใหญ่ ถูกตัดแปลงเป็นห้องพิธีอันงามหรู

ตั้งเก้าอี้ที่ตั้งอยู่กลางห้อง บนตั่งมีเก้าอี้ข้างคู่หนึ่งแขวน幌โหม่งใบใหญ่ นอกจากนี้มีบายศรีและพานดอกไม้รูปเทียน มีโต๊ะหมู่ขนาดเล็กอันเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปแบบเชียงแสนองค์หนึ่ง อยู่ในครอบกระจกที่สวยงาม

นิกรของเราซึ่งอยู่ในบทบาทผู้เชี่ยวชาญในการกล่อมขนาด นุ่งผ้าโจงกระเบนสีขาว สวมเสื้อคอกลม สีขาว ห่มผ้าขาวม้าไหมสไบเฉียง สวมแว่นสีขาวซึ่งเป็นแว่นตาคนแก่ ใช้ดินสอเขียนคิ้วแต่งหน้า และเอา แป้งฝุ่นสีขาวใส่ผม ทำให้นิกรเป็นชายชราในวัย ๖๕ ปีเป็นอย่างน้อย เขานั่งอยู่บนตั่งทำสิ่งทอ และเคี้ยวหมากจู้บๆ ใบหน้าแดงระเรื่อเพราะยันหมาก ทั้งหมากและพลูจู้บประมาณ ๑๐ คำ วางอยู่บนพานเงิน เจ้าแห้วนุ่งขาวห่มขาวแบบนาคนั้นทั้งหลาย พวกคนใช้ชายหญิงหลายคน ต่างมีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่า หน้าตาของเจ้าแห้วตอนนี้มีส่วนคล้ายกับนาคนจริงๆ เจ้าช่วงคนใช้รุ่นเดียวกับเจ้าแห้ว ถึงกับพูดออกมาดังๆ ว่า

“ดูซิวะ หน้าตาของอ้ายแห้วเหมือนกับนาคนี่ไม่มีผิด”

“เหมือนพญานาคหรือพีชวง” เจ้าหนุ่มคนสวนถามยิ้มๆ

“ใครบอกมึงล่ะ ไม่ใช่พญานาคไว้ย่ะ เหมือนตัวนาคนี่ในแม่น้ำหน้าเมืองอยุธยาที่มันขโมยหมูพ่อค้าเรือกินน้ันแหละ”

พอนาคแห้วนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่เบื้องหน้าตั่งตัวนั้น ห่างจากพิธีกรเพียงศอกเดียว เมื่อถึงเวลาตามฤกษ์ พ.อ.กิมหงวน ก็ลุกขึ้นเดินมานั่ง และหยิบไม้ตีฆ้องขึ้นตีฆ้องค่อนข้างแรง

“หมุ่ม”

นิกรสะดุ้งโหยงล้มตาโพลง และยิ้มให้อาเสี

“ถึงเวลาแล้วหรือ”

“เออ ลงมือได้แล้วครับอาจารย์”

นิกรถอนหายใจเบาๆ

“ยันหมากวะ แกช่วยกล่อมขนาดแทนกันหน่อยได้ไหม”

อาเสีหัวเราะหึๆ

กันกล่อมเป็นเมื่อไหร่ล่ะ ลงมือเถอะไว้ย่ะอย่ารำไรเลย อ้ายแห้วมันจะได้ไปสูที่ขอบๆ”

“อ้าว” เจ้าแห้วอุทาน “เป็นยังงั้นไป”

อาเสีลุกขึ้นจากตั่งทำสิ่งทอ เดินกลับไปนั่งรวมกลุ่มกลับไปเพื่อนเกลอทั้งสาม และเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน อาจารย์นิกรจัดแจงจุดธูปเทียนบูชาพระ และก้มลงกราบพระพุทธรูปด้วยจิตใจเลื่อมใส ในพระบวรพระพุทธศาสนา เสร็จแล้วก็ประนมมือไหว้ระหว่างอก ทำปากหุบหิมิบสวดมนต์ภาวนา นัยน์ตาทั้งสองข้างค่อยๆ หริ่ง เจ้าแห้วนึกสนุกขึ้นมา ก็เอื้อมมือหยิบไม้ตีฆ้องและตีฆ้องเต็มเหนี่ยว

“หมุ่ม”

นิกรสะดุ้งสุดตัว มองดูเจ้าแห้วอย่างเดือดตาล

“ไม่ต้องตีไว้ย่ะ ประเดี๋ยวกูไม่บวชให้เลย”

เสียงหัวเราะคิกคักดังขึ้นรอบห้องโถง คุณหญิงवादกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ นั่งเคียงคู่กันอยู่บนโซฟา คุณหญิงवादร้องบอกนิกรว่า

“ลงมือกล่อมอนาคตเสียทีซีจ๊ะพ่อกร ใครต่อใครเขากำลังอยากฟังแกกล่อมอนาคตแบบใหม่ตามที่แกคุยไว้”

“ครับ ครับ เอาเดี๋ยวนี้เลยครับ” พุดจบนิกรก็หยิบไม้ตีฆ้อง ยกขึ้นตีฆ้องเสียงดังกระหึ่ม ตีครั้งหนึ่ง เว้นจังหวะประมาณ ๑๐ วินาที แล้วก็ตีอีก ทุกคนทนฟังเสียงฆ้องอย่างน่ารำคาญใจ เมื่อนิกรตีฆ้องได้ประมาณ ๒๐ ที เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ก็ร้องขึ้นดังๆ

“เฮ้ย - แกจะตีสักกี่ทีวะอ้ายกร”

นิกรหันไปยิ้มให้พ่อตาของเขา

“อย่างมากก็ราว ๑,๐๐๐ ที แหะละครับคุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณทำคายน

“ตีหาหอกอะไรตั้ง ๑,๐๐๐ ที”

“เป็นพิธีของผมนี่ครับ หรือใครจะกล่อมอนาคตแทนผมได้ก็เอา ผมเองยังนึกไม่ออกเหมือนกัน ว่าเขา กล่อมอนาคตกันอย่างไร เพราะผมไม่ใช่คนทำขวัญอนาคต”

เสียงหวนซึ่งอยู่ข้าง มีนเมาแต่ไม่มากนัก ลูกขึ้นเดินมาที่ตั้งทำสิ่งนี้อีกครั้งหนึ่ง และทรุดตัวลงนั่งข้างนิกร

“มา - กันกล่อมอ้ายแห้วเอง”

ท่ามกลางเสียงหัวเราะต่อกระซิก และเสียงจ้อกแจ้กจอบแจ เสียงหวนได้เปลี่ยนทำนองเป็นชัดสมาธิ ประนมมือแล้วเขาก็เริ่มต้นทำขวัญอนาคตตามที่เขาคิดขึ้นได้ คือสวดนะโมสามจบก่อน เสียงของเสียงหวนดังกังวานไปทั่วบ้านจากเครื่องขยายเสียง ซึ่งมีไมโครโฟนอยู่เบื้องหน้าอาเสี่ย

“นะ - มะ - อะโอ...ตัสสะ...ภะคะวะโต...อารโหโต...สัมมา สัมพุทฺธะสะ ... วันนี้ฤกษ์งามยามดี ... อ้ายแห้วจอมทรพีได้กลายมาเป็นนาคา หรือพญานาค ... ข้าพเจ้าจะได้ถือโอกาสที่มีอยู่ไม่มาก ชี้แจงแสดงให้พ่อนาคได้รำลึกถึงการบรรพชาที่มีมาแต่เก่าก่อน ...”

นิกรหยิบไม้ตีฆ้อง ตีฆ้องดังเสียงสนั่น

“หมุย”

“ยังไม่ต้องตีไวย้” อาเสี่ยตวาดแหว็ดแล้วกล่อมอนาคตต่อไป “อันพระภิกษุสงฆ์ พระคุณเจ้า ล้วนแต่สาวกที่ได้รับคำสั่งสอนจากพระพุทธองค์ พ่อนาคเอ๋ย... ขอให้พ่อนาคจงตั้งใจบวชเรียนเขียนอ่านเพื่อรอบรู้ในพระธรรม ... พ่อนาคเอ๋ย ... กลอนมันไม่กินกันเพราะกูนึกไม่ออก ... พ่อนาคหัวถลอกจงอภัย ...” ว่าแล้วก็หันไปทางเพื่อนเกลอและกล่าวว่า “...อ้ายกรรมิตรรักอย่าชักช้า ... ช่วยกล่อมอนาคตแทนข้าหน่อยนะเพื่อนนะ บัดนั้น ... ตีฆ้องสามที”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก กล่าวกับเสียงหวนว่า

“รับประทานละแล้วครับ”

“เออน่า เละก็ละซีวะ จะมาเอาอะไรกับกันและอ้ายกร กันกล่อมได้แค่นี้ก็วิเศษแล้ว” พุดจบก็เปลี่ยนสายตามาที่นิกร “เอาหน่อยอ้ายกร กันหมดภูมิแล้ว”

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ว่าเป็นแหล่งเทศน์ดีไหม เหมือนอย่างที่เรารู้ในทีวี”

อาเสี้ยเห็นพ้องด้วย

“เอ้อ - ดีเหมือนกัน”

นิกรกระแอมสองสามครั้ง เขานั่งทรงตัวตรงแล้วเริ่มต้นร้องแหล่งเทศน์เสียงลั่นบ้านด้วยทำนองมหา
พล

“ศรีศรีสุภฤกษ์เริ่มเบิกความ ผมจะแหล่งเทศน์ตามความพอใจ เรียกขวัญพ่อนาคที่ไป
เที่ยวไพร ขวัญเอ๋ยขวัญใจขอให้เจ้ากับมา .. พ่อเมื่อเมืองดงเอาพงเป็นเหย้าอดปลาอดข้าวอยู่ใน
พนา มาเถิดขวัญพ่อนายาได้รอช้า กลับสู่กายาพ่อนาคเอ๋ย..”

ร.อ.สมนึก ตี๋มเบียร์เข้าไปสองขวดกำลังมีอาการครึ้มครึ้นเต็มที เขารับลูกขึ้นร้องเพลงแบบเพลง
ร็อคทันที

“เกิดเป็นชายก็ต้องอุปสมบท

ให้รัฐสพระราชธรรมล้ำค่า

แบ่งกุศลผลบุญบรรพชา

ให้บิดามารดาดังใจนึก ...”

แล้วสมนึกก็ยกแข้งยกขา แอนหน้าแอนหลังเดินรำตามทีคนหนุ่มๆ ส่วนมากนิยมกัน เดินพลางติด
นิ้วมือเปาะแปะไปด้วย ร.อ.พนัส, ร.อ.นพ และ ร.อ.ดำรง ช่วยกันตบมือให้จังหวะ เจ้าแห้วชอบใจหัวเราะ
งอไปงอมา เสียแต่ต้นกระบ้าอยู่สักครู่ ร.อ.นพ ก็ลุกขึ้นเต้นบ้าง แล้วเขาก็ร้องเพลงต่อจากเสี้ยตี ซึ่งเขาประ
ดิษฐ์เนื้อร้องขึ้นเองตามแบบกลอนสด

“ต้มยำไก่ใส่ข่าผ่าซีก

ตำน้ำพริกต้องใส่ลูกมะอึก

โกละเฮ โกละเห้ โกละฮีก

ลูกขึ้นแต่ตึกเก็บมะอึกตำน้ำพริก”

แล้วลูกชายของเสี้ยหงวน กับลูกชายของนิกรก็เต้นคู่กันอย่างทะมัดทะแมง ท่าทางเหมือนหนุ่ม
อเมริกันไม่มีผิด สักครู่หนึ่งก็เปลี่ยนทำเป็นอินเดียแดงตอนจะออกศึก เรียกเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงของ
ใครต่อใคร เว้นแต่เจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ คนเดียวที่นั่งหน้าเครียดอยู่บนโซฟา

พิธีทำขวัญนาคได้กระทำกันอย่างสงัด จนกระทั่งเจ้าแห้วหรือพ่อนาคแห้วรู้สึกอึดอัดรำคาญใจ
เต็มทน จึงกล่าวกับพิธีกรว่า

“รับประทานเอากันเพียงแค่นี้ไม่ดีหรือครับ ผมฟังคุณกับอาเสี้ยกล่อมผมซ้ำๆ ซาก รับประทานแล้ว
รู้สึกเบื่อเต็มทน”

นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี ฉันเบื่อยิ่งกว่าแกอีก ไปอาบน้ำพักผ่อนนอนเอาแรงเถอะไว้ พลังนี้ก็เป็นวาระสุดท้ายของแกแล้ว อย่าไปคิดอะไรเลย คนเราไม่มีทางหลีกเลี่ยงชะตากรรมไปได้หรอก”

เจ้าแห้วทำหน้าฉงน

“รับประทานหมายความว่ายังไงครับ จะให้ผมบวช หรือจะฆ่าผม”

“ก็จะบวชให้แกนะซี”

“ว่า - แล้วทำไมคุณถึงว่า คนเราไม่มีทางหลีกเลี่ยงชะตากรรมไปได้”

“อ้าว - ไม่ถูกหรอก” นิกรดู “พวกเราช่วยกันบวชให้แกก็เพราะชะตาชีวิตของแกจะต้องบวชในวันพรุ่งนี้”

เจ้าแห้วถอนหายใจโล่งอก

“รับประทานสิ้นเคราะห์ที่ไปที่” พูดจบเจ้าแห้วก็ประนมมือไหว้ นิกร และอาเสี้ยกิมหงวน แล้วหันไปกราบเจ้าคุณปัจฉิมกับคุณหญิงวาด และไหว้พวกเจ้านายของเขาโดยทั่วหน้ากัน

เจ้าแห้วลุกขึ้นเดินตบตูปี่ เหมือนกับจะรำละคร ศาสตราจารย์ดิเรกร้องลั่น

“เฮ้ - ยู เป็นอะไรอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วหมุนตัวกลับ หยุดยิ้นหัวเราะหึๆ แล้วพูดกลางหัวเราะ

“รับประทานเห็บมันรับประทานเท้าครับ จ๊กจี้จ้งเลยครับ”

ท่านกลางเสียงหัวเราะอย่างครั้นครัง เจ้าแห้วพาตัวเดินออกไปทางด้านหลังตึก การทำขวัญนาคได้สิ้นสุดลงเพียงเท่านี้

ตอนเช้าวันต่อมา

คุณหญิงวาดสั่งให้หัวหน้าแม่ครัว เตรียมจัดอาหารสำหรับใส่บาตรแก่พระคุณเจ้า รวม ๙ องค์ เพื่อให้เจ้าแห้วตักบาตรในวันอุปสมบทของเขา

แต่ เมื่อถึงเวลา ๖.๐๐ น. นายช่างก็วิ่งกระหืดกระหอบมาหาคุณหญิงวาด และรายงานให้ท่านทราบ

“ท่านครับ ... แห้วมันหนีไปจากบ้านเสียแล้วละครับ”

คุณหญิงวาดนัยน์ตาเหลือก

“หา - เอ็งว่ายังไงนะอ้ายช่าง”

“อ้า - ผมเรียนท่านว่าแห้วหนีไปจากบ้านเสียแล้วครับ ท่านใช้ให้ผมไปดูว่าแห้วมันตื่นนอนหรือยัง ผมเข้าไปในห้องแห้ว แลเห็นตู้เสื้อผ้าเปิดกว้าง เสื้อผ้าตีๆ หายไปหมด และที่กระຈักตู้เสื้อผ้าแห้วมันเขียนบอกไว้ว่า ... ลาก่อนทุกๆ คน”

คุณหญิงวาด ยืนนิ่งเฉย อารมณ์ยั่วจะเกิดแก่ท่านทันที แล้วท่านก็กล่าวกับเจ้าช่างว่า

“เอ็งขึ้นไปข้างบน บอกให้พ่อพลลงมาหาข้าเดี๋ยวนี้”

“ครับผม” ช่างรับคำสั่ง และรีบเดินผ่านห้องโถงขึ้นบันไดไปชั้นบน

คุณหญิงวาดบ่นพึมพำ

“ถ้าหนีบวช ก็เท่ากับว่ามันเป็นเปอตเลียงไม่ได้ ต้องตัดหางปล่อยวัดบอกศาลากันเสียที เตรียมทุกสิ่งทุกอย่างไว้ให้พร้อมแล้ว แล้วก็จะเอาหน้าไปไว้ไหนๆ ใครๆ เขาก็รู้ว่ากูเป็นสبونเซอร์รี่ให้อ้ายแห้วบวชกลางพรรษา เห็นจะต้องเดินเอาปี๊บคลุมหัวแน่ๆ อ้ายแห้วนี่หาเรื่องอับอายขายหน้าให้กูเสียแล้วซี”

ในราว ๒ นาฬิกา คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมก็พากันเดินลงมาจากรั้วบนอย่างรีบร้อน เจ้าชวงคนใช้เก่าแก่ติดตามมาด้วย

“ว่าไงครับคุณหญิง เจ้าแห้วไม่ยอมบวชหนีไปเสียแล้ว” เจ้าคุณปัจฉิม กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดัง สี่สหายกับท่านเจ้าคุณ หยุดยืนรวมกลุ่มเบื่องหน้าคุณหญิงวาด ส่วนเจ้าชวงเดินก้มตัวออกไปทางหลังตึก คุณหญิงวาด มีสีหน้าเคร่งขรึมผิดปกติ ท่านกล่าวกับลูกชายของท่านว่า

“รีบติดตามหาตัวอ้ายแห้วเดี๋ยวนี้พ่อพล มันคงไม่ไปไหนหรอก นอกจากจะไปอาศัยอยู่ตามบ้านเพื่อนฝูงแถวนี้แหละ ถ้าพบตัวมันก็ลากตัวมาให้ได้ อยากรู้เจ้าแห้วก็ต้องบวชบ่าวันนี้ เพราะเราได้ตระเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว”

“ถ้าตามไม่พบล่ะครับคุณแม่”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ถ้าตามไม่พบกันจะบวชแทนอ้ายแห้วเอง เพียง ๗ วันเท่านั้น ไม่หนักหนาอะไรหรอก”

คุณหญิงวาด จี๋ปากและทำตาเขียวกับหลานชายของท่าน

“อย่าพูดเป็นเล่นหน่อยเลยวะอ้ายกร กำลังหน้าสิ่วหน้าขวาน ประเดี๋ยวแม่เตะกระโถงคางหักช่วยกันตามหาตัวอ้ายแห้วเถอะ ของใส่บาตรพระเขาก็เตรียมไว้ให้แล้ว อ้ายแห้วหนีไปฉันจะใส่บาตรแทนอ้ายแห้วเอง ชินซักเข้าประเดี๋ยวพระกลับวัดหมด”

คณะพรรคสี่สหายต่างแยกย้ายกันไปตามเจ้าแห้ว กิมหงวนกับนิกรไปที่ชอยใหญ่ตรงกันข้ามบ้าน **'พัชรภรณ์'** นายพลดิเรก เข้าไปในชอยหลังบ้านคือชอย **'ประสิทธิ์นิติศาสตร์'** ส่วน พล.ต.พลมั่งตรงไปที่คอกม้าของนายทำนุคบหบดีผู้มั่งคั่ง เพื่อนเก่าของเขา เพราะเคยเรียนหนังสือร่วมโรงเรียนเดียวกัน ถึงแม้ว่าไม่ได้สนิทสนมกันจนเกินไปก็ตาม

พลดิเรกวิสาสะเดินผ่านประตูรั้วบ้านของนายทำนุ ตรงมายังตึกใหญ่ ในเวลาเดียวกันนี้เอง ลูกชายหนุ่มซึ่งเป็นลูกคนที่สองของนายทำนุ ก็พาตัวเดินออกมาทางหน้าตึก เขาเป็นนักศึกษาแพทย์ปีที่ ๓ รู้จักคุ้นเคยกับ พล.ต.พล เป็นอย่างดี ชายหนุ่มประนมมือไหว้ และกล่าวขึ้นดังๆ

“สวัสดิ์ครับคุณลุง”

พลยิ้มให้ และยกมือขวาขึ้นโบก

“สวัสดิ์หลานชาย คุณพ่ออยู่ไหม”

ลูกชายของนายทำนุลงบันไดตรงเข้ามาหาพล

“ไม่อยู่หรอกครับคุณลุง คุณพ่อกับคุณแม่ไปค้างบ้านคุณยายเมื่อคืนนี้ครับ”

“อ้าว - จั๊นระอะ ไม่อยู่ก็ไม่เป็นไรพบกับเธอก็ได้ เธอจะบอกลุงได้ไหมว่าอ้ายแห้วคนของลุงมาหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี้หรือเปล่า”

ชายหนุ่มนักศึกษาแพทย์ เจ้าของนามธรรมณูญ ยิ้มให้ พล.ต.พล แล้วบอกเขาตามตรง

“อยู่ครับ นายแห้วมาที่นี้เมื่อตอนห้าทุ่มเศษ ซึ่งผมยังไม่ขึ้นนอน เขาเอากระเป๋าเสื้อผ้ามาด้วย และบอกผมว่า เขาจะบวชในบ่ายวันนี้ แต่เขามีอุปสรรคสำคัญบวชไม่ได้ เขาขออาศัยอยู่กับผมสักสองสามวัน แล้วก็ ... เขาสมัครใจอยู่ที่ห้องพักของคนเลี้ยงม้าทางหลังบ้าน”

“ขณะนี้อ้ายแห้วอยู่ที่หรือเปล่า” พลถามแบบรวบรัดตัดความ

“อยู่ครับคุณลุง นายแห้วพักอยู่ที่ห้องเจ้าหวัง คนเลี้ยงม้าของคุณพ่อ ซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับนายแห้ว และดูเหมือนจะถูกคอกันเสียด้วย เพราะนายแห้วแอบมาสูบกัญชากับอ้ายหวังบ่อยๆ”

“ดีมากหลานชาย ช่วยพาลุงไปที่ห้องพักคนเลี้ยงม้าหน่อยเถอะ”

“ไปสิครับคุณลุง คุณลุงจะมารับตัวนายแห้วไปบวชหรือครับ”

“ใช่ แต่จะต้องมีการกระที่บกันบ้างตามธรรมเนียม”

ที่บ้านพักคนเลี้ยงม้าทางหลังบ้านของนายทำนุ ปลูกเป็นเรือนแถวชั้นเดียวมี ๘ ห้อง แบบเดียวกับเรือนคนใช้ตามบ้านใหญ่ๆ นักศึกษาแพทย์ลูกชายของนายทำนุ ได้พา พล.ต.พล ขึ้นมาบนเรือนพักคนเลี้ยงม้าและจ๊อกก็ ธรรมณูญหยุดยืนหน้าห้องพักหมายเลข ๓ แล้วกล่าวกับพลอย่างนอบน้อม

“ห้องนี้แหละครับห้องอ้ายหวัง และนายแห้วมาอาศัยอยู่ ขณะนี้อ้ายหวังพาม้าไปเดินเล่นนอกบ้านครับ วันนีวันศุกร์ไม่มีการซ่อมม้า แต่ก็ต้องพาไปเดินยึดเส้นยึดสาย”

พลเลื่อนตัวมาที่ประตูห้อง เขายกมือขวาของผลึกประตูเบาๆ มันก็เปิดออกอย่างง่ายดาย พลพาธรรมณูญบุกเข้าไปในห้องนั้น ซึ่งมีขนาดเพียง ๓ x ๓ เมตร มีเตียงนอนโกโรโกโสขนาด ๕ ฟุตอยู่หนึ่งเตียง ตู้เสื้อผ้าเก่าๆ ซึ่งตอนบนมีกระจกและเครื่องแป้งวางอยู่ ภายในห้องสกปรกรกรุงรัง ขณะนี้เจ้าแห้วกำลังนอนหลับอย่างสบายอยู่บนเตียงนั้น และนอนในท่านอนหงาย

“ช่วยลุงหน่อยได้ไหมหลานชาย” พลกล่าวกับลูกชายของนายทำนุ

“ได้สิครับคุณลุง คุณลุงจะให้ผมทำอะไรใช้ผมเถอะครับ ผมพร้อมที่จะรับใช้เสมอ”

“ขอบใจมากธรรมณูญ เธอไปหาก้านมะละกอสดๆ มาให้ลุงก้านหนึ่ง ตัดไปทิ้งให้หมด แล้วเอาหมึกแดงใส่เข้าไปในก้านมันสักครึ่งขวดก็พอ เสร็จแล้วเอามาให้ลุง”

ธรรมณูญหัวเราะ เขารับคำพลแล้วพาตัวเดินออกไปจากห้องนั้น พล.ต.พล มองดูเจ้าแห้วด้วยความหมั่นไส้ และทำท่าเหมือนจะถีบเจ้าแห้วให้ตกจากเตียง แต่แล้วก็ไม่ยอมทำ เพราะคิดว่าเจ้าแห้วมีฐานะเป็นพ่อนาคแล้ว อย่างไรก็ตามเขาก็ต้องลงมือลงไม้กับเจ้าแห้วบ้าง เพื่อสั่งสอนให้หลานจำ

“เฮ้ย - ลุงขี้ขี้”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วย่น และพูดเสียงจ้วเจีย

“โอ้ - ขอคุณอนันต์สบายสักวันเถอะวะะ บอกแล้วว่ากูจะตื่นเที่ยง เลือกมาปลุกแต่ยวักโตนลุกขึ้นเท่า นั้นเอง”

พล อดหัวเราะไม่ได้

“มึงนะหรือจะกล้าเตะกู” พลพูดพลางหัวเราะพลาง

คราวนี้เจ้าแห้วลืมตาโพล่ง พลแลเห็นพล เจ้าแห้วก็อกสั้นขวัญแขวนเหมือนกับได้เห็นพญา มัจจุราช เขาพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง และประนมมือไหว้ด้วยความเคารพเกรงกลัว

“รับประทาน ทำไมถึงทราบล่ะครับว่าผมอยู่ที่นี่”

พลเค้นหัวเราะ และดึงปืนพกซูปเปอร์คอลลท์ ๑๑ มม. ออกมาจากกระเป๋ากางเกงข้างขวา

“เอาเถอะ ฉันตามตัวแกพบก็แล้วกัน เมื่อแกหนีบวชแกก็ต้องไปอยู่เมืองผี อโหสิให้ฉันเถอะอ้าย แห้ว ฉันจำเป็นต้องยิงแกทิ้งเสีย เพราะแกทำให้พวกเราอับอายขายหน้าเขา”

เจ้าแห้วหน้าซีดเผือดเหมือนไก่ฟัก

“อ้อย รับประทานอย่าฆ่าผมเลยครับ นึกว่าเลี้ยงลูกนกถูกกาไว้เอาบุญ”

พลยิ้มแค้นๆ

“เลี้ยงแกเลี้ยงหมาดีกว่า เพราะหมามันจะไม่ทำให้เราเดือดร้อน หรืออับอายขายหน้าเขาอย่างนี้” แล้วพลก็ถอยหลังออกมายกปืนพกขึ้นจ้องหน้าอกเจ้าแห้ว “เตรียมตัวตายได้แล้วอ้ายแห้ว”

“โอ๊ย - อ้อยครับ ถ้าคุณยิงผมตาย รับประทานคุณจะตกเป็นผู้ต้องหาในฐานะฆ่าคนตายโดย เจตนา”

“อ้อยๆ แกอย่ามาขู่ฉัน ฉันจะแจ้งกับตำรวจว่าแกขโมยสุตรจรวด 'ดีเรก' ซึ่งเป็นจรวดนำวิถีแบบ ใหม่ เอามาจากบ้านและหลบหนีมาที่นี่ ฉันติดตามมาห้องนี้ แกจะยิงฉัน ฉันก็เลยยิงแกเสียก่อน แกเพิ่งทิ้ง ไปแล้ว ฉันหาปืนพกยัดไส้มือแกสักกระบอก ตำรวจก็ต้องเชื่อฉันเพราะฉันเป็นนายทหารชั้นนายพล และ เป็นผู้ช่วยหัวหน้าผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทย เท่านั้นแกก็ตายฟรี”

เจ้าแห้วร้องไห้โฮ

“ไม่ไหวละครับ รับประทานคุณฉลาดกว่าผมมาก”

ก่อนที่พลจะพูดอะไร ธรรมบุญลูกชายของนายทำนุกก็เดินเข้ามาห้อง และส่งก้านมะละกอที่ใส่ หมึกแดงไว้เกือบครึ่งก้านให้พล พลรีบซ่อนไว้ข้างหลังโดยเร็ว พลแกล้งกล่าวถามธรรมบุญว่า

“หลานชาย ลุงควระยังอ้ายแห้วทิ้งเสียดีไหม”

ชายหนุ่มซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“อย่าเลยครับคุณลุง อย่างไรนายแห้วก็เป็นคนเก่าแก่ของคุณลุงนี่ครับ”

“นั่นนะซี ลุงก็คิดอย่างนี้แหละ ม่ายยังงั้นอ้ายแห้วไปนรกแล้ว” พูดจบพลก็เก็บปืนพกไว้ในกระเป๋า กางเกงตามเดิม แล้วเปลี่ยนมือที่ถือก้านมะละกอเป็นมือขวา เขาจ้องตาเขม็งมองดูเจ้าแห้วอย่างเด็ดขาด “กลับบ้านเดี๋ยวนี้อ้ายแห้ว มึงจะยอมบวชหรือไม่ว่ามา”

เจ้าแห้วรีบลุกขึ้นจากเตียงนอน

“บวชครับ รับประทานจะให้ผมบวชเป็นพระ หรือบวชเป็นตาเถรก็ได้ทั้งนั้น”

พลเจ้าก้านมะละกอฟาตลงบนกลางกะบาลเจ้าแห้วเต็มเหนียว

“พี่วะ”

ส่วนปลายของก้านมะละกอแตกออกเป็นหลายเสี่ยง หมึกแดงที่อยู่ในก้านของมันทำให้ศีรษะไล่น เลียนของเจ้าแห้วแดงเถือก และไหลย่อยลงมาที่หน้าผาก เจ้าแห้วยกมือขวาป้ายหมึกแดง พอแลเห็นหมึกแดงเปื้อนมือก็ร้องไห้โฮ

“รับประทานคุณตีหัวผมแตก แล้วผมจะบวชอย่างไรกันครับ”

พลหัวเราะก๊าก โยนก้านมะละกอออกไปนอกหน้าต่าง

“กลับบ้านเดี๋ยวนี้ ถ้าแกไม่บวชแกก็ต้องตาย”

ป้ายวันนั้นเอง

หลังจาก ๑๓.๐๐ น. ล่วงแล้ว สีสหายกับสีนาง และลูกชายของเขา พร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่ทั้งสองกับเจ้าแห้ว ได้มาชุมนุมกันอยู่ที่วัดธาตุทองอย่างคับคั่ง พวกคนใช้ชายหญิง แม่ครัว และคนสวนได้มาร่วมการอุปสมบทของเจ้าแห้วประมาณ ๓๐ คน มีแถวหนึ่ง หัวโตแบบต่างๆ เตรียมแห่รอบโบสถ์ นอกจากนี้ก็มีกระต๊วงเสื่อ และกลองยาวหนึ่งวง ซึ่งเถิดเทิงบรรดาศักดิ์วังนี้ ลูกชายของสีสหายและเจ้าคุณปัจจุบันๆ จะแสดงเอง ทุกคนได้ร่วมมือร่วมใจกันเต็มที่ในการบวชเจ้าแห้ว โดยเฉพาะอาสาเสียมหวนของเรา จะยอมให้เจ้าแห้วขี่คอเขาเวียนรอบอุโบสถ รวม ๓ รอบ โดยนิกรจะเป็นผู้กางกลด ทุกคนต่างแบ่งหน้าที่กันไว้เรียบร้อยแล้ว

เมื่อถึงเวลา ๑๔.๐๐ น. ตามที่กำหนดไว้ นิกรก็เป่านกหวีดเสียงสั้นยาวหลายที ให้ทุกคนเตรียมขบวน ซึ่งนำหน้าแถวใหญ่ ต่อมาก็เป็นพวกคนใช้ชายหญิงและเพื่อนบ้างใกล้เรือนเคียงที่ชอบพอกับเจ้าแห้ว เดินแถวเรียงสองถือดอกไม้รูปเทียนของถวายพระ ต่อจากนั้นก็ถึงขบวนหัวโต รวม ๑๐ หัว ติดตามด้วยกระต๊วงเสื่อและกลองยาว แล้วก็ถึงเจ้านาคและขบวนญาติมิตร ไม่มีตำรวจรักษาการณ์แม้แต่คนเดียว แต่มีสารวัตรทหารบก ๑๒ คน มาช่วยรักษาความปลอดภัยตามที่นายพลดิเรกโทรศัพทไปถึงเจ้ากรมสารวัตรทหารบก ขอให้ส่งสารวัตรทหารมาช่วยดูแลความสงบเรียบร้อย นี่เองทำให้ผู้ที่มาดูงานบวชนาคของเจ้าแห้ว โจรกันว่าเจ้าแห้วเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ บ้างก็ว่าเป็นนายพลมาบวชแก้บนตัว

แล้วเสียงแถวก็ดังกระหึ่มขึ้นทั่ววัดในทำนองเพลง ‘ถอนสมอ’ รั้วขบวนเริ่มเคลื่อนที่ประทักษณ คือเวียนขวารอบอุโบสถ พวกผู้หญิงยิ้มแย้มแจ่มใสไปตามกัน แต่งกายสวยงามเท่าที่ตีนมืออยู่ ถือถาดบรรจุห่อของถวายพระเดินเคียงคู่ติดตามแถวไป

ต่อมาก็ถึงขบวนหัวโต ทำความขบขันให้แก่ผู้ที่มาดูมาชมพิธีบวช แล้วก็ถึงการแสดงกระต๊วงเสื่อ ซึ่งอาศัยดนตรีจากวงเถิดเทิงบรรดาศักดิ์นั่นเอง

เจ้าคุณปัจจุบันฯ แต่งกายคล้ายพม่า นุ่งใส่รองเท้าไหมสวมเสื้อกุยเฮง มีผ้าแพรสีขาวปิดศีรษะรำเจ็บๆ อยู่ในหมวกกลางยาว ร.อ.สมนึก กับ ร.อ.นพ และ ร.อ.ดำรง ทำหน้าที่ตีกลองยาวอย่างครั้นครวญ ร.อ.พนัส ดีซึ้ง เจ้าช่วงและคนสวนอีกสามคนตีกรับ

เจ้าคุณปัจจุบันฯ เชื่อว่า การช่วยเหลือให้ใครได้บวชเป็นพระนั้น เป็นกุศลอย่างแรงกล้า ท่านจึงยอมเหน็ดเหนื่อยทุกอย่าง ท่านรำลือเจ้าหนุมานรูปหล่อทั้งสามคนที่ทำหน้าที่ตีกลองยาว และร้องเพลงกลองยาวเสียงลั่น

“เฮ้า - มาละโหวย มาละวา มาแต่ของเรา ของเขาก็มา ตะละล้า..... มงๆ มงแห่งม มงแห่งม แห่งม แห่งม”

ร.อ.นพ ร้องขึ้นบ้าง

“มาละโหวย มาละวา มาแต่ตอดติก เก็บมะอิกกับพุทธา”

เสียงกลองยาวเน้นหนักแน่นขึ้น มีการลงศอกตีเข้า แทนที่เจ้าคุณปัจจุบันฯ จะโกรธ ท่านกลับหัวเราะชอบอกชอบใจ แต่แล้วลมก็พัดผ้าแพรสีขาวที่คลุมศีรษะหลุดปลิวไป ทำให้ประชาชนคนดูหัวเราะลั่น

อ้ายหนุอายุ ๑๐ ขวบคนหนึ่ง ซึมมือไปที่เจ้าคุณปัจจุบันฯ แล้วร้องบอกพ่อ

“พ่อ...หนุอยากได้หัวล้าน ที่ตาแก่คนนั้นใส่”

ท่านเจ้าคุณหันไปทำตาเขียว

“ของจริงไว้ยอ้ายหนุ ไม่ใช่ของจำลอง”

ขณะที่พ่อนาคแห้วนั่งอยู่บนคอก พ.อ.กิมหงวน ด้วยใบหน้าเคร่งขรึม เพราะสำรวมตัว ตลอดจนกิริยามารยาท เจ้าแห้วสวมเสื้อครุยคล้ายๆ กับนิติศาสตร์บัณฑิต นั่งประนมมือถือดอกไม้ธูปเทียนตามแบบฉบับของนาค เขากำลังซาบซึ่งใจอย่างยิ่งที่เขาได้บวชในพระพุทธศาสนา เท่าที่เขาหนีบวชก็เพราะเขาเป็นหนี้เทรนเนอร์เจ้าของคอกม้าแข่งแห่งหนึ่ง ไว้เป็นเงิน ๕,๐๐๐ บาท เจ้าหมอนั้นขู่ว่าจะมาเอะอะทวงเงินเจ้าแห้วตอนเข้าโบสถ์ แต่ พล.ต.พล ได้ใช้เงิน ๕,๐๐๐ บาท ให้แก่เจ้าหนี้ของเจ้าแห้วไปแล้ว จึงเป็นอันเลิกแล้วต่อกันไป และเจ้าแห้วก็ไม่ต้องหวาดเกรงอะไรอีกที่จะเป็นอุปสรรคในการบวชของเขา

เมื่อขบวนวนได้ครึ่งรอบโบสถ์ ศาสตราจารย์ดิเรกก็โหขึ้นดังๆ ซึ่งเป็นกรให้หน้าเสียด

“โห... ฮีโหๆ โหโห โหโห โห.....”

“ฮิ้ว” เสียงรับพร้อมๆ กันดังกึกก้อง

แต่รวมเปลี่ยนเพลงเป็น ‘กราวนอก’ วงเถิดเทิงบรรดาศักดิ์เปลี่ยนเป็นเพลงร็อค ผู้ที่อยู่ในขบวนแห่หน้าต่างครึกครื้นรื่นเริงไปตามกัน แม้กระทั่งเจ้านาคแห้วก็ลืมหูลืมตาดูหนังขยับกัน อยู่บนป่าเสียดหงวน

“เฮ้ยๆๆ” อาเสียดร้องลั่น และเงยหน้าขึ้นมองเจ้าแห้ว “นั่งเฉยๆ ซึ่วัย ตูดแกแหลมยังกะเข็ม”

ชาวพุทธถือว่าการส่งนาคเข้าโบสถ์นั้น ก็จะต้องสนุกสนานกันให้เต็มที่ คือแสดงความชื่นชมยินดีในศรัทธาของพ่อนาค นาคที่มีฐานะดีจึงมีขบวนแห่ใหญ่โต แต่สำหรับเจ้าแห้วได้กระทำกันอย่างกระตั้นหัน และเจ้าแห้ววราชเพียง ๗ วันเท่านั้น จึงงดการแห่นาคมาจากบ้าน

เมื่อขบวนวราชรอบพระอุโบสถครบสามรอบ เจ้าแห้วก็ลงจากคอเสี้ยหวงน เจ้าคุณปัจฉนีกฯ กับคุณหญิงวาดประคองเจ้าแห้วเข้าโบสถ์ ทำให้เจ้าแห้วน้ำตาไหลพรากด้วยความปลื้มใจ ท่านเจ้าคุณสะพายบาตร และถือตาลปัตรด้วย

พิธีในโบสถ์ได้ใช้เวลาประมาณ ๒ ชั่วโมงเศษ เริ่มต้นด้วยการขอวราชเป็นสามเณร และพระอุปัชฌาย์คือท่านพระครูได้ชักถามนาคต่างๆ เป็นภาษาบาลี

ณ บัดนี้ จ.ส.อ.แห้ว โหระพากุล ก็ได้กลายเป็นเพศบรรพชิตไปแล้ว พระคุณเจ้าเดินนำหน้าออกมาจากพระอุโบสถ ผ่ากาสาวพัตร์ทำให้พระภิกษุแห้วมีสง่าราศีที่น่านิยมนับถือในตัวท่าน เจ้าคุณปัจฉนีกฯ คุณหญิงวาด พร้อมด้วยสี่สหายกับสี่นาง และเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน ต่างติดตามพระภิกษุแห้วออกมาจากพระอุโบสถ ทุกคนมุ่งตรงไปยังกุฏิหลังหนึ่ง ซึ่งทางวัดจัดไว้ให้เป็นที่อยู่อาศัยของพระภิกษุแห้ว

ที่กุฏิหลังนั้นมีผู้คนพลุกพล่าน ท่านพระครูขอร้องให้ทุกคนรวมกลุ่มกันอยู่ข้างล่างก่อน เพื่อให้ท่านแห้วได้พักผ่อนซัก ๑๐ หรือ ๑๕ นาที

ทุกคนยืนรวมกลุ่มกันอยู่ภายใต้ร่มไม้หน้ากุฏิหลังนั้น ซึ่งในระหว่างนี้พวกคนสวนของบ้าน 'พัชราภรณ์' ได้ลำเลียงของถวายพระขึ้นไปไว้บนกุฏิ ท่านกลางเสียงจ้อกแจ้กจอบแจจของสี่นาง และเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน ตลอดจนคุณหญิงวาดและท่านเจ้าคุณปัจฉนีกฯ ส่วนพวกคนใช้ชายหญิงยืนจับกลุ่มอยู่ห่างออกไป

คุณหญิงวาดเตือนทุกคน

“ทุกคนอย่าลืมว่าคุณแห้วท่านเป็นพระแล้ว จะพูดคุยกับท่านก็ต้องระวังตัวไว้ ใช้คำพูดกับท่านก็ต้องระวังตัวไว้ ใช้คำพูดให้เหมาะสม เรื่องนี้พ่อหงวนกับอ้ายกรต้องระวังให้มาก ขึ้นผลอเรียกท่านว่าอ้ายนรกจะกินหัว เจ้าสี่คนนั้นก็เหมือนกัน อย่าพูดอะไรที่เป็นการลบหลู่ล่วงเกินท่านนะลูกนะ”

ร.อ.นพ ยิ้มให้คุณหญิงวาด

“ผมเข้าใจดีครับคุณย่า ถึงผมเป็นคนทันสมัย เป็นหนุ่มสังคม ผมได้ยึดมั่นในพระพุทธศาสนา ไม่เคยลบหลู่ดูหมิ่นเลย เมื่อคืนนี้ผมประเคนของให้ท่านในโบสถ์ ผมยังกราบท่านคุณย่าเห็นไหมครับ ผมได้รู้ความจริงแล้วว่า ถ้าเราอยากจะทำให้ผู้คนเขากราบไหว้สักการะเคารพเรา เราก็ต้องอยู่ในเพศบรรพชิต ผมสี่คนตกลงกันได้แล้วครับว่าในสองสามวันนี้เราจะมานอนเป็นเพื่อนคุณแห้ว”

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วเล็กน้อย

“ก็ไม่จำเป็นนี่ลูก”

เสี้ยตีพูดเสริมขึ้น

“จำเป็นซีครับคุณย่า คุณแห้วเพิ่งบวช ท่านอาจจะหงอยเหงาว่าเหวใจ เรามาอยู่เป็นเพื่อนอย่างน้อยก็ทำให้ท่านอบอุ่นใจขึ้น ดึกตื่นเพียงคืนออกไปซื้อกล้วยเตี๋ยมัดตราดหน้า หรือโจ๊กก็พอจะช่วยให้หายหวได้”

คุณหญิงวาดนัยน์ตาเหลือก

“ซื้อมาถวายพระนะเรอะอ้ายนี่ก”

เสียตีหัวเราะเบาๆ

“ซื้อมากินกันในหมู่พวกผมนะซีครับ ผมเคยบวชแล้วผมรู้ว่าคุณย่า ถ้ากินข้าวเย็นต้องปลงอาบัติกันละ”

“แล้วเจ้าเคยกินหรือเปล่า” เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถาม

สมนึกยิ้มอายๆ

“เคย หนเดียวครับอ้ายนพมันชวนผม จำได้ว่าตอนหัวค่ำคืนวันนั้น ผมกับอ้ายนพหิวเหมือนกระสือล้วงไส้ ผมเลยใช้ให้ท่านแห้วไปซื้อกล้วยเตี๋ยมัดไทยที่ตลาดพระโขนงมาให้เรา”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง ในเวลาเดียวกันนั่นเอง พระภิกษุชราองค์หนึ่งเดินลงบันไดมาจากกุฏิหลังนั้น ท่านคือท่านพระครู พระอาจารย์ของสี่สหายหนุ่มนั่นเอง พระคุณเจ้าหยุดยืนในกลุ่มคณะพรรคสี่สหาย และกล่าวว่า

“รู้สี่ว่าคุณแห้วตื่นเต้น และเหน็ดเหนื่อยมากเกินไป แล้วก็...ในการที่ต้องนั่งพับเพียบอยู่ตั้งสองสามชั่วโมงนั้น ทำให้เมื่อยขบไม่น้อย อาตมาไม่อยากจะใครรบกวนคุณแห้วในตอนนี้ ขอให้ขึ้นไปลากลับเท่านั้น แล้วพรุ่งนี้ใครจะมาเยี่ยมท่านค่อยมาใหม่”

“เจ้าคะ” คุณหญิงวาดพูดยิ้มๆ “ดีเหมือนกันเจ้าคะ พระท่านจะได้พักผ่อน อ้า...พวกเราขึ้นไปลาท่านแห้วเถอะ”

สี่สหายพร้อมด้วยสีนาง และท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ และคุณหญิงวาดขึ้นไปบนกุฏิ ทุกคนแลเห็นพระภิกษุแห้วนั่งอยู่ข้างหน้าประตูบนระเบียบหน้ากุฏิในท่าสำรวม ของถวายพระวางอยู่เกลื่อนกลาดมากมายประมาณ ๑๐๐ ถาด นับตั้งแต่ของที่มีค่าและของธรรมดา

ทุกคนนั่งพับเพียบบนพรมปูพื้น นิกรหัวเราะคิกคัก ทำให้คุณหญิงวาดหันมามองดูและกระซิบว่า

“หัวเราะอะไรอ้ายท่า”

นิกรยังไม่หยุดหัวเราะ

“อ้ายหงวนมันเกาตีนผมนี่ครับ”

คุณหญิงวาดเปลี่ยนสายตาไปที่เสียหงวน

“แกจะตายท่าแล้วยังเล่นเป็นเด็กๆ อีก”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับคุณหญิงวาดได้โศกปราศรัยกับท่านแห้วเป็นอย่างดี รับรองว่าทางบ้านจะส่งเครื่องขบฉันมาให้ทุกเวลาเช้าและเพล ขอให้ท่านแห้วทำใจให้สงบ ในที่สุดคุณหญิงวาดก็กล่าวว่า

“พวกเราเห็นจะต้องลาท่านกลับเสียทีละค่ะ พรุ่งนี้เราจะมาเยี่ยมท่านอีก”

เมื่อทุกคนก้มลงกราบท่าน พระภิกษุแห้วก็ร้องให้ด้วยความทราบซึ่ง และผลอดด้วยมือไหว้เจ้านายของท่าน

“รับประทานขอบคุณครับ ที่เจ้านายได้ช่วยเหลือให้ผมบวช”

“อุ๊ยตาย” คุณหญิงวาดร้องลั่น “อย่าพูดกับเราอย่างนี้ซีคะ และทำไมท่านมาไหว้เรา”

พระภิกษุแห้วยิ้มแห้งๆ

“อาตมาลี้มไป”

คณะพรรคสี่สหายกับลูกเมียของเขา และท่านผู้ใหญ่ทั้งสองลุกขึ้นเดินลงไปจากกุฏิหลังนั้น ซึ่งทุกคนสบายใจอย่างยิ่ง ที่ได้ช่วยกันบวชท่านแห้วในครั้งนี้.